

Нуктаҳо

Мавзӯи нукта:

Нидои Маҳдӣ

Нависандаи нукта:

Саҳар Субҳонӣ

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Нидои Махдӣ

Дилҳо рамидаанд ва танҳо хаста ва ранҷур аз ҷаври замона! Ҷонҳо ба гулу расида ва хун ба ҷӯш омадааст.

Хоҳарам, бародарам! Вақт танг аст.

Бапо хез! Хоби зимистониро воғузур барои аҳлаш...

Ба хуш бош! Чашми дил боз кун!

Офтоб дар ҳоли тулуъ аст.

Мабодо хоб бошӣ ва рӯшании ҳастабахши онро набинӣ!

Мабодо худро аз ин неъматӣ азими Илоҳӣ маҳрум гардонӣ!

Ту офарида шудаӣ ки рӯзе ба бихишти барин роҳ пайдо кунӣ!

Қимати ту бихишт аст, пас худро ҷуз ба бихишт нафуруш!

Сахтиҳоро дар дунё мутаҳаммил гаштаӣ ки обдида шавӣ, озмуда шавӣ, бихишти шавӣ, малакути шавай, муқарраби даргоҳи Худованд

Нидои Махдӣ

шавӣ ва мавриди ризои маъбуд қарор бигирӣ ки болотарин мақом аст дар назди муқаррабони даргоҳаш.

Хоҳарам, бародарам! Пардаҳои ғафлатро аз баробари дидагонат канор бизан ва ба нур нигоҳ кун! Гӯш ба нидои ҳақ аз забони нотик ва носихи сафири ҳақ...

Эй инсон! Ў хоҳад омад. Ў дар роҳ аст. Ў дилсӯзтарин ва меҳрубонтарин фарди уммат аст. Ў имоми бар ҳаққи туст, ба ҷои имомҳои ботил. Ў танҳо касе аст ки медонад ту чи ранҷҳо бурдаи ва чи ситамҳо кашидаи! По ба пои ту ранҷҳо бурда ва дӯшодӯши ту қарнҳост ки ситам дидааст. Қарнҳо оворагӣ ва рондагӣ ва бало дидааст; «إِنَّ أَهْلَ بَيْتِي يَلْقَوْنَ مِنْ بَعْدِي بَلَاءً وَ تَطْرِيداً وَ تَشْرِيداً»! Ў дар пайи наҷоти ту ва расондани ту ба саъодати абадӣ аст. Аммо токунун дар ғайбат ва мазлумияти жарф ба сар бурдааст! Ҳар гоҳ зулме ба ту ва ҳамнавьони ту раво доштаанд, ў хуни дил хӯрда ва гуфтааст:

<<Чаро ба сӯй ман ки ба сони падари шумо ҳастам боз намегардед то шуморо аз ранҷи мудом ва тирагии айём бираҳонам...?!>>

Ва инки гӯи бо забони ҳол мегӯяд:

<<Эй ранҷкашидагон ва дардмандони олам!

Ман немеоям то он ҳангом ки заминаи зуҳурамро бисозед! Пас агар рост мегӯед ва манро меҳоҳед бо заминасони зуҳурам Мансур ки ин рӯзҳо нидои даъваташ ба сӯй манро мешунавед, ҳамроҳ шавед. Ба даъвати ў лаббайк бигӯед ва ба воситаи ў бо ман байъат кунед ва ин гуна заминаро барои омаданам фароҳам намоёед. Занҷирҳои аҳволе ки пойи дилхотонро ба банд кашидааст, бикшоед ва аз асорати чаҳлу тақлид ва таъассуб раҳой ёбед! Ба дунёгароён ва ҳукумат талабон пушт кунед ва дастатонро аз дасти онон берун кашед; Ононе ки зулмро бар шумо таҳмил кардаанд ва аз адолат маҳруматон намудаанд. Ҳамагӣ бо ҳам нидои озодӣ ва раҳой аз тоғутҳои замон сар диҳед ва ин нидои озодибахшро ба гӯши олам бирасонед. Агар маро барои ёритон содиқона ва бо тамоми вучуд бихоҳед, бетардид барои он коре хоҳед кард ва ин дархости хешро дар амал нишон хоҳед дод. Дар ин сурат аст ки

Нидои Маҳдӣ

ман хоҳам омад ва начотбахши шумо хоҳам буд ва бо ёрии Худо ва имдодҳои зоҳирӣ ва ботинии ӯ, заминро обод ва халқи Худоро аз шарри шарурон озод хоҳам кард. Ман адолати зебои Илоҳиро ба армуғон хоҳам овард то ором гиред, камар рост кунед ва бичашед таъми хушии зиндаи осударо ба дур аз зулму ҷавр ва ҷангу хунрезӣ ва бо ҷашмони ҳасратзадаи хеш марғи шайтони шарурро бубинед! Он гоҳ бо оромиш ва осойишӣ мутлақ дар партувӣ анвор ва илтифоти Илоҳӣ, абд бошад ва сар ба сачдаи шукр бигзоред ва Худоеро бобати неъматӣ азим истиқрори адолат ки бароятон фуру фиристодааст, шукр ва сипос гӯед ва қадрдони ва шукргузори ҳамаи муҳиббот ва неъматӣ бепоёнаш бошад; Чунонки худ аз пеш ба шумо ваъда дода ва фармудааст: **﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾** (Нур/ 55); <<Худованд ба касоне аз шумо ки имон оварданд ва корҳои шойиства анҷом доданд ваъда додааст ки ҳатман ононро дар замин хилофат хоҳад дод, ҳамон тавр ки касоне пеш аз ононро хилофат дод ва ҳатман дини онон ки барояшон писандидро барояшон ба мекнат хоҳад расонд ва ҳатман пас аз тарсашон ба онон амният хоҳад бахшид, то Манро бандагӣ кунанд ва чизеро шарикам насозанд ва ҳар кас пас аз он куфр варзад онон ҳамонро фосикон хоҳанд буд>>!>>.

Ин нидои Маҳдӣ ва забони ҳоли ӯст ки дар ҷаҳон баланд шуда, аммо ҳанӯз касе онро наشناда ва посух намодааст.

Бо наҳзати

«Бозгашт ба Ислому»

ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Литература

Сайтҳои

Сайтҳои

Сайтҳои